

Esoterische Kring 1981-1982
Nummer 1 – 12 oktober 1981

MENS EN WERELD

Vanavond mag ik de gastspreker weer inleiden hetgeen u naar ik hoop lijdzaam zult ondergaan.

De gast van vandaag is vreemd genoeg dichterbij geweest, stamt uit de zuidelijke kant van het huidige Pakistan en heeft veel rondgetrokken. Hij heeft naast zijn dichtwerken, die het meest bekend zijn geworden, naar ik meen één of twee epische verhalen op zijn naam staan plus een paar verhandelingen over delen van de Upanishads. Hij is op het ogenblik zo'n 1200 à 1300 jaar dood.

Wat zijn onderwerp ook moge zijn, het zal zeker gaan over de relatie van de mens met de wereld. Ik heb voor mijzelf geprobeerd ook over dit onderwerp na te denken en als inleiding krijgt u dus van mij enkele opmerkingen over de mens en de wereld. Er zijn veel punten bij die u waarschijnlijk al weet.

"De wereld die de mens ziet, is de illusie die hij zich maakt omtrent de werkelijkheid. De werkelijkheid keert echter tot de mens terug in antwoord op datgene, wat hij aan zijn illusies schenkt." Dit is zo één twee drie gezegd en daaraan moet iets worden toe gevoegd.

De wereld van de mensen is een wereld, die voor een groot gedeelte zintuiglijk maar ook geestelijk door gevoeligheden bepaald wordt. In feite is het een hele reeks werelden, die door elkaar heen lopen. Maar zelfs datgene wat we daarvan kunnen ontdekken interpreteren we allemaal op onze eigen manier en het resultaat is, dat we daardoor een groot gedeelte van de werkelijkheid over het hoofd zien.

Juist daarin steekt de ellende. Want wanneer je reageert op iets dat volgens jou volledig waar is en het is maar ten dele waar, dan zullen andere reacties volgen op hetgeen je bent of doet, dan je eigenlijk had verwacht. Je wordt gekonfronteerd met allerlei zonderlinge gebeurtenissen en wanneer je die dan verwerkt moet je je werkelijkheidsbeeld langzaam maar zeker aanpassen, waardoor je dichterbij de werkelijkheid komt te staan. Maar als je denkt dat je dan weet wat die werkelijkheid is, bega je weer een vergissing.

Dat ik ook spreek – ik weet niet of onze gast dat zal doen – over de verschillende soorten van werelden die samenkomen, heeft dacht ik mede zijn zin en betekenis.

De meesten van u behoren tot een bepaalde bewustzijnsgroep. Men noemt die wel eens "straal"; wij gebruiken die term daarvoor zelden of nooit. Je zou kunnen zeggen: een dergelijke groep betekent in feite een mate van inwijding. Een zekere toegang tot andere gevegens, tot andere werelden dan datgene wat menselijk normaal toegankelijk is.

Daarnaast hebben we ook nog de "stralen van kleur". Een straal van kleur kun je het beste zien als een weg die je gaat. Wanneer je eenmaal op een bepaalde weg bent is de kans heel erg groot, dat je die weg ook zult blijven volgen. Maar dat betekent ook, dat je door de weg die je volgt een zekere relatie hebt ten aanzien van allerlei geestelijke werelden en geestelijke waarden. Ook daar kun je door beïnvloed worden en wanneer je redelijk bewust bent daaruit zeer veel ervaren.

Verder hebben we nog wat je "golven van bewustzijn" kunt noemen. We geven daar meestal mooie namen aan, b.v. de "Heren van Wijsheid" enz. Of het personen zijn weten we eigenlijk niet. De aanduiding is dus wel zeer overdrachtelijk bedoeld.

Het blijkt echter dat er in de gehele kosmos invloeden zijn die niet altijd gelijk blijven en ons voortdurend toch iets kunnen doen. En omdat zij onze relatie met de wereld a.h.w. anders belichten kunnen we ook komen tot een andere visie over onszelf. Waar je de wereld en jezelf beter begrijpt ontstaat wijsheid zoals u weet. Vandaar de term "Heren van Wijsheid" of "Stralen van Wijsheid".

Ik heb u nog niet eens gesproken over de geestelijke werelden. Er zijn geestelijke werelden die heel dicht bij de stof liggen. (Dan komt ome Jan nog even kijken hoe het met tante Truus gaat en bereidt hij meteen alles alvast voor voor de tijd dat zij zal komen)

Ga je wat verder dan krijg je verschillende Zomerlandstrata; werelden waarin vorm wel speelt maar toch wel op een beetje andere manier dan op aarde. Daarboven krijg je werelden die voor een mens eigenlijk al vaag worden. Ze zijn a.h.w. symbolen geworden waarin je soms kunt begrijpen, die je soms kunt interpreteren, maar waarbij je toch het fijne meestal ontgaat tenzij je weer een deskundige gids hebt.

Wie nog verder naar boven kijkt ziet, dat er zelfs werelden zijn van zuivere kracht. In die krachten spelen zich allerlei wisselingen af. Het geheel blijft natuurlijk wel gelijk maar de spanningen er in wisselen steeds meer.

Onder omstandigheden kan daardoor een spanning ontstaan, ook in een hogere wereld, die je vergelijken kunt met de statische lading van wolken. Op een gegeven ogenblik slaat de bliksem op aarde in terwijl er toch tussen die wolk en de aarde vaak een heel grote afstand ligt. Dat kan vele honderden meters zijn. Op diezelfde manier kan een hogere wereld ook de wereld van de mens beïnvloeden.

Wanneer dat gebeurt kan een mens plotseling bewust worden. Maar het is even goed mogelijk dat juist op het ogenblik van zo'n blikseminslag – vergelijkend natuurlijk – iemand geboren wordt met buitengewone gaven. Of dat er een buitengewone incarnatiemogelijkheid ontstaat. Al die dingen tezamen vormen nu de wereld waarin de mens leeft.

Je bent niet in staat om al die dingen te onderscheiden, dat weet ik wel. Maar aan de andere kant word je met de uitwerkingen er van ge-konfronteerd. Soms lijkt het er een beetje op dat het voor ons ongeveer funktioneert als een drankautomaat. Je stelt de knop in, je gooit er je munt in, maar op welke manier je koffie, je chocola, je soep of wat anders tot stand komt daar heb je eigenlijk geen kijk op. Daar kun je hoogstens naar raden.

Wanneer ik als mens een bepaalde geestelijke discipline opbreng kan ik ineens contact krijgen met een andere wereld. Niet alleen maar een contact dat geestelijk blijft, neen, er kan werkelijk stoffelijk iets gebeuren. Waar men op aarde het meest over zal praten is dan: "Ik bid zeer geconcentreerd". Dus: mijn penning er in en daar komt een reactie uit. Een reactie die voor mij kenbaar is. Een onverwachte verandering van omstandigheden. Schijnbare toevalligheden.

De mens in zijn wereld beseft dat allemaal niet. Als mens ben je meestal nogal – vergeeft u mij maar – een beetje eenzijdig. Als mens heb je te maken met allerlei menselijke gevoelens, maar ook met je eigen visie op de wereld, op mensen en op gebeurtenissen. Dat betekent dat je al het andere een beetje van je afschuift.

Er zijn maar heel weinig mensen die, wanneer ze een zaak bezien, alle aspecten in ogenschouw nemen. De meesten volstaan met die punten, die hun bijzondere aandacht trekken. Dat ze daarbij de rest dan wel eens een keer vergeten of anders waarderen dan eigenlijk redelijk zou zijn, dat moet je dan eenvoudig op de koop toe nemen.

De mens leeft dus eigenlijk in een wereld die hem steeds voor verrassingen stelt. Hij meent dat het een noodlot is waarin hij gebonden is. Of in enkele gevallen zegt hij: ik heb een taak te vervullen. Maar vanuit mijn standpunt gezien is er eigenlijk maar heel weinig toeval. Heel veel van wat wij taak noemen, is eigenlijk geen taak maar meer een persoonlijke eigenschap.

Wij zijn als mens niet helemaal in staat te begrijpen wat er gaande is. We hebben bovendien nog een ander gevaar. Wanneer we namelijk eenmaal contact krijgen met een hogere werkelijkheid en we gaan daar een beetje in op, dan zijn we snel geneigd te vergeten dat die andere wereld waarin we eens leefden nog net zo voortbestaat. Ook voor ons. Dat ze ook op ons inwerkt. Dat ze niet met een boogje om ons heen kan lopen. Op die manier krijg je dus als vanzelf het probleem van de mens in de wereld. De wereld die er in wezen anders uitziet dan ze is.

Er zijn schrijvers geweest die dat heel aardig hebben gezegd. Ik zou b.v. één van hen willen citeren: "Voor mannen is oorlog een normale toestand en vrede niet." U zult zeggen: "Dat is toch onzin. We willen geen oorlog." Maar daarmee bedoelt hij eenvoudig te zeggen, dat in de mannenwereld een strijdelement een heel grote rol speelt. Kijken we naar de vrouwenwereld –

en dan kan ik weer dezelfde schrijver citeren – "De vrouw zoekt iets om naar op te zien, maar wil zichzelf ontwikkelen tot ze er de meerdere van is." En dat geheel noemt hij dan geborgenheid. Misschien zit er wel iets in.

Weet u, de wereld is op strijd gebaseerd. Je zult dat misschien niet altijd begrijpen en dan zeg je: "Waarom moet dit nou? Het ging net zo lekker zo." Maar je begrijpt niet dat je zelf ook wel degelijk in één of ander opzicht agressief bent tegenover de ander. Zeker, met de beste bedoelingen. Ik neem niet aan, dat er onder u iemand is die een ander zou willen vernietigen. Maar ergens wilt u zichzelf doorzetten. En dat betekent dat u eenzijdig benadert. Dat u de krachten die u eventueel ter beschikking staan eveneens eenzijdig interpreteert en gebruikt. Dus dat U strijd doet ontstaan.

Het klinkt allemaal zo simpel en eenvoudig wanneer je zegt: een mens moet goed en deugdzaam leven. Maar wat is deugdzaam en wat is goed? Alleen al wanneer je ziet hoe de visie van de mensen in de loop der tijden op deze waarden veranderd is kun je er eigenlijk geen peil op trekken. Aan de andere kant kun je niet zeggen: wat ik goed vind is goed. Want ik heb te leven in en met de wereld.

Wat er gebeurt wanneer je dat aanvaarden van het anderszijn van de rest van de wereld vergeet kun je o.a. zien aan gebeurtenissen als in Iran. Er zijn mensen die eenvoudig niet willen begrijpen dat hun waarheid maar een zeer eenzijdige is. Dat het maar één kant is van een veelvlakkelig geheel. En daardoor ontstaat die strijd.

Men zegt: de man denkt redelijk. Degenen, die dat het hardste zeggen zijn de mannen. Men zegt ook: de vrouw denkt a-logisch. Niet onlogisch, maar a-logisch. Dat zijn niet de vrouwen die dat zeggen. Wat bedoelen ze daar eigenlijk mee?

Wel, de man probeert alles wat er gebeurt in te passen in een systeem. Hij gelooft in een systeem. In een vaste rangorde. In die vaste rangorde wil hij op zijn manier de juiste plaats innemen, maar ook de juiste resultaten behalen. Wanneer hem dat niet lukt wordt hij zo nu en dan erg bitter.

De vrouw denkt a-logisch in die voege dat zij niet de neiging heeft om alles op een rijtje achter elkaar te zetten, (Dames vergeeft u mij. Ik ben een man geweest in mijn laatste incarnatie en misschien komt het daardoor) maar wanneer ik het vrouwelijk denken probeer te volgen doet het me denken aan een breiwerk: één recht en één averecht, Maar het resultaat is vaak even goed of soms zelfs nog beter dan het mannelijk denken.

Daar komt bovendien bij dat de vrouw, eenmaal tot een conclusie gekomen, wel degelijk in staat is om redelijk tot haar oorspronkelijke punt terug te redeneren. Ze heeft echter de neiging van de uitkomst uit te gaan en niet van de beginwaarde.

Wanneer je dit vertaalt in een wereld, waarin alle invloeden die ik heb opgenoemd – en er zijn er natuurlijk nog meer – een rol spelen kom je tot de conclusie dat de man heel vaak langzaam maar zeker zal verdergaan en één voor hem gedegen contact kan bereiken met een bepaald geestelijk niveau.

De vrouw daarentegen bereikt intuïtief soms een veel hoger geestelijk vlak, maar moet van daaruit steeds weer terugkeren tot haar normale vlak om te beseffen hoe de relatie in feite bestaat. En daarin ligt dus het verschil.

Nu is de wereld – of je het nu prettig vindt of jammer – wat mensen betreft opgebouwd uit mannetjes en vrouwtjes. D.w.z. dat deze twee soorten van denken en reageren eigenlijk elkaar zouden moeten aanvullen. Ik heb het gevoel, dat de man met zijn redelijke logica een springplank moet vormen van waaruit de vrouwelijke intuïtie zonder alle tussenliggende trappen te doorlopen een uitkomst kan beseffen, waardoor beiden, wanneer ze elkaar proberen tegemoet te komen, veel sneller komen tot een vergroting van inzicht en van wijsheid.

Wijsheid is niet humaan. Het is niet vol van medemenselijkheid en medemenselijke gevoelens. Werkelijke wijsheid is vol tegenstrijdigheden. Je kunt het zien aan Jezus. Hij sterft uit liefde voor de mensheid en zegt heel rustig: "Ik ben niet gekomen om u de vrede te brengen, maar het zwaard." Maar waarom? Ofwel hij heeft het nooit gezegd en iemand anders heeft het hem in de mond gelegd, of hij heeft er een diepere bedoeling mee gehad.

Nu neem ik aan dat het inderdaad zijn woorden zijn, want wanneer je iemand vrede geeft krijg je alleen maar vervlakking. Iemand die altijd gelukkig is wil niet veel meer. En het doel van het bestaan op aarde lijkt mij voor elke geest, die ooit geïncarneerd is of incarneren zal: het vinden van een verdergaand bewustzijn. Niet alleen het vinden van grotere mogelijkheden in zijn eigen wereld, maar daarnaast een groter besef voor die andere werelden. Wanneer dat samenvloeit krijgen we te maken met de mens, die a.h.w. gesublimeerd wordt tot een geestelijk wezen, ongeacht of hij nog in zijn lichaam bivakkeert of elders. Ik meen dat dat eigenlijk de zin is van die relatie tussen mens en wereld.

De strijdrelatie is onmisbaar. Het conflict en alles wat daarbij hoort is voor mij in dit opzicht vanzelfsprekend. Ik geloof niet dat u zult zeggen: een vader heeft zijn kinderen lief wanneer hij ze niet naar school stuurt. Want hoe komen ze dan aan de kennis die ze nodig hebben om zich in de wereld te handhaven?

Op dezelfde manier kun je zeggen: een God die Zijn schepselen alles bespaart is geen God, die van Zijn schepselen houdt. Want alleen door ze steeds weer te confronteren met strijdelementen, met tegenstrijdigheden, met de noodzaak om zelf te zijn, zelf te doen, zelf te ontdekken, geeft Hij hen de mogelijkheid tot ontwikkeling.

Ik weet wel dat ik God er weer een beetje veel bij te pas breng, maar tenslotte kun je niet over de waarheid spreken zonder te zoeken naar de bron. En als je de bron gevonden hebt, al is dat alleen maar voor je eigen gevoel, dan kun je nooit meer over de waarheid spreken zonder die bron daarbij te citeren. Al is het maar om duidelijk te maken waarom de waarheid bestaat zoals die bestaat.

Nu zit ik als inleider natuurlijk met het probleem: wat zal zo'n denker gaan zeggen? Wanneer een geest tot u spreekt – of ik het ben of een ander – dan heeft hij altijd een paar dingen waar hij rekening mee moet houden.

1. In de eerste plaats moet hij voor u begrijpelijk zijn. Of dat begrip instinctief is, gevoelsmatig of redelijk doet minder ter zake. Maar er moet een begrip gewekt worden.
2. In de tweede plaats spreekt hij uit een ervaring en uit een wereld die zo omvattend is, dat het eenvoudig niet mogelijk is om het helemaal te reduceren tot menselijke termen. Hij moet dus een mate van projectie, van uitstraling gebruiken. Wanneer die twee harmonisch zijn – het zal nooit voor allemaal precies hetzelfde zijn, maar altijd voor het merendeel – dan ontstaat een inwerking, die verder gaat dan de woorden. Dat is alsof een dergelijke spreker probeert het beeld van de wereld tijdelijk te vervangen.

Die wereld werkt niet alleen in op uw redelijke vermogens; zomin als die wereld alleen maar inspeelt op uw zintuiglijke mogelijkheden. Ze geeft veel meer en zonder dat u het beseft wordt u er door beïnvloed. (B.v.: als je subsone tonen gebruikt met een vaste regelmaat, vooral als het een beetje een drumeffect of een zware stapeffect is, zal dat door de mens niet gehoord worden, maar hij zal er wel bang van worden.)

Gebruik je supersone tonen van de juiste frequentie, dan weet de mens ook niet wat er aan de hand is, maar hij voelt zich paniekerig, hoofdpijnachtig en is niet meer in staat zich te oriënteren. Het typerende van dit beeld is – ik gebruik het nu technisch – dat we heel vaak een soortgelijke werking zien.

Dat subsone waar ik over sprak, speelt b.v. een heel grote rol bij aardbevingen. Wanneer je kijkt naar het gedrag van mensen in een aardbevingsgebied kort voordat een betrekkelijk hevige beving begint, dus laten we zeggen vanaf 4 tot 5 tenminste op de schaal van Richter, dan zijn al die mensen ineens ergens onredelijk. Eet is alsof ze een angst hebben, die ze proberen te verdringen. Hun actie is niet zo zeker meer; ze zijn a.h.w. al voorbereid op paniek voordat er wat gebeurt. Dieren die hetzelfde ervaren, vluchten er zelfs voor weg alsof het een reëel gevaar zou zijn.

Wanneer je dat allemaal in aanmerking neemt moet je zeggen: De wereld omvat zo ontzettend veel dingen die ik niet zie en waar ik eigenlijk weinig of niets van bemerk, dat ik in mijn relatie tot die wereld mij altijd van mijn eigen onvolkomenheid bewust moet zijn.

Ik kan niet alleen maar uitgaan van mijn redelijk beeld zonder meer. Dat heb ik nodig om mijzelf als mens te manifesteren. Maar mijn wereld biedt veel meer en beïnvloedt mij veel meer dan redelijk zomaar constateerbaar of verklaarbaar is. En dat betekent, dat al het

onverklaarbare eveneens voort kan komen hetzij uit mijn eigen wereld, hetzij uit een van de vele geestelijke werelden of invloeden. Ik zal daarmee rekening moeten houden. Niet omdat het rationeel is, maar omdat het bewijst dat er een invloed bestaat en die invloed kan een vertekening in alle door mij verwachte gevolgen met zich brengen.

Wat ik probeer duidelijk te maken is dat het erg belangrijk is, dat je leert ook al die dingen te interpreteren, die eigenlijk niet redelijk of direct zintuiglijk verklaarbaar zijn.

De mens wordt zich waarschijnlijk allereerst bewust van bepaalde mogelijkheden, die op zijn wereld zelf bestaan. Daarna van uitstralingen, die heel vaak ook nog bij die wereld zelf behoren of soms bij een lagere geestelijke wereld. Zo bouw je jezelf langzaam maar zeker op tot je een begrip krijgt van het hele complex van werelden en mogelijkheden waarin je leeft.

Wanneer een mens vol bewust is kent hij alle invloeden. Maar dan weet hij in wezen ook wat er gaat gebeuren. Hij heeft dan van tevoren de mogelijkheid om binnen een toch nog steeds onvermijdelijk gebeuren zijn eigen plaats, zijn eigen actie en zijn eigen functie te bepalen.

De mens die volledig bewust en gevoelig is heeft de mogelijkheid op grond van deze gevoeligheden te komen tot een redelijk gedrag dat met alle, ook de niet erkende of zelfs niet erkenbare omstandigheden die optreden, rekening zal houden. Dientengevolge zal die mens aangepast zijn aan zijn wereld. Hij zal zijn wereld beter kunnen aanpassen aan zijn werkelijke wezen en aan zijn werkelijke behoeften. Hij bereikt hierdoor een samenvloeiing, een soort integratie van vele besefslagen en vele besefswerelden, waarover hij in wezen elk ogenblik kan beschikken en wel naar eigen believen.

Dit is mijn visie op de mens en zijn wereld. Ik weet wel dat het niet erg mystiek en erg mysterieus klinkt. Het is gewoon een poging om de zaak te benaderen zoals ik ze zie en zoals ik ze meen redelijk te kunnen uitdrukken. Toch zijn er altijd weer zaken waarbij je je afvraagt: Ja, maar? Waarom?

Wanneer we te maken hebben met iemand die hier spreekt door een medium, dan kan hij zijn eigen uitstraling zodanig sterk projecteren, dat u zonder het te weten daardoor verandert. Die verandering blijkt dan – wanneer je ze op de keper beschouwt – niet te liggen in een verandering van uw persoonlijkheid. Die wordt onaangetaast gelaten. Neen, u wordt a.h.w. op sublimaal, dus onderbewust vlak bewust gemaakt van allerhand geestelijke mogelijkheden en krachten die er in u steken. En dan weer het typerende: de menselijke reactie.

"Ik weet er geen weg mee. Ik heb het ondergaan. Ik schuif het opzij. Het past niet bij mijn wereldbeeld."

Of: "Ik probeer het te integreren in het beeld dat ik al heb." Ik zal nooit zeggen: een dergelijke invloed is een totale vernieuwing. Ik zeg altijd: het is een aanvulling.

Een dichter die ook al een tijdje dood is, maar niet degene met wie we dadelijk contact krijgen, schreef eens een gedichtje van 4 woorden dat eigenlijk veel meer vergt als je het juist wilt vertalen. In vertaling zou het ongeveer kunnen luiden: "Ik, die mijzelf ken, ontken mijzelve om te kennen dat, wat mijn wereld is." Hier heb je weer dezelfde strijd met dezelfde tweeledigheid in de relatie mens-wereld.

Zolang ik mijzelf, mijn ik-beeld, mijn eigen wereldvoorstelling in stand houd – iets wat ik in het begin illusie genoemd heb – kan ik de wereld in haar werkelijkheid niet kennen. Maar op het ogenblik dat ik mijzelf uitschakel ervaar ik wel de wereld met haar totaliteit, maar ik kan daar op dat ogenblik niet op reageren. Eerst wanneer ik verwerkt heb wat er zo in mij is ontstaan, kan ik weer a.h.w. staande tegenover die wereld anders op die wereld gaan reageren.

Het is een zeer eigenaardig proces, die bewustwording van de mens op aarde. Het is een voortdurende strijd en vreugde tegelijk. Wanneer je waar dan ook worstelt met de wereld waarin je leeft, altijd weer zijn we bezig om droomwerelden te bouwen en die werkelijkheid te noemen. Maar altijd weer worden we ook met een werkelijkheid gekonfronteerd, waardoor onze dromen langzaam maar zeker veranderen totdat ze een zekere congruentie hebben, een soort gelijkvormigheid met de werkelijkheid waarin wij op dat ogenblik bestaan.

De taak van de Heren van Wijsheid, de Heren van Kracht enz. lijkt mij dan te zijn om de verbinding mogelijk te maken. De verbinding niet alleen tussen de mens en zijn wereld, maar vooral die tussen de verschillende bewustzijnsstadia, die in een mens kunnen wonen en zijn ik,

zoals zich dat in de wereld moet blijven manifesteren.

Ik heb het gevoel dat de z.g. graden of trappen – soms ook stralen genoemd – die in feite een mate van inwijding of bewustzijn aan kunnen geven, meer zijn; t.w. stadia die algemeen aangegeven nog niet betekenen wat je bereikt hebt, maar alleen dat je bereikt hebt. Zoals ook de wegen die wij volgen, dus de lichtstraal of de kleurstraal die wij ons eigen plegen te noemen, wel met een weg vergeleken kunnen worden, maar eigenlijk veel meer een selectieve filter zijn. Iets waardoor we gezien ons wezen en onze aard uit het geheel datgene opnemen, waardoor wij zelf vollediger kunnen worden. Want wij zijn nooit alomvattend. Wij zijn altijd maar een deel van het geheel.

Wanneer wij onszelf ontwikkelen komen wij steeds dichterbij een begrip, waardoor wij dat geheel kunnen begrijpen zonder datgene, wat we specifiek in het geheel zijn te verliezen.

Ik zeg nu alleen maar: Als het zo ingewikkeld is, vraag ik mij af hoe een gastspreker dat eenvoudig kan zeggen. Maar ja, dat is altijd het probleem van de gastspreker.

U weet het. De grootste deskundige blijft onbegrijpelijk voor anderen, omdat hij niet in staat is van binnenuit met die ander te communiceren. Er zijn mensen die heel weinig weten en die toch anderen ontzettend veel over kunnen dragen alleen omdat ze ergens een innerlijke band hebben met die ander. Daardoor reageren ze niet op hun eigen problematiek – wat ik uiteindelijk nu ook even heb gedaan – maar ze reageren op uw mogelijkheden, op uw wezen.

Ik denk dat we vanavond althans op dat niveau wel het een en ander kunnen verwachten. Ik zal het niet veel langer maken met dit onderwerp. Ik heb geprobeerd om voor mijzelf een beeld te scheppen van mens en wereld. Het is niet mijn specialiteit. Het is alleen maar iets waar ik op mijn manier over heb nagedacht in mijn wereld en ik heb geprobeerd het resultaat te vertalen in woorden van uw wereld.

Ik heb niet alles kunnen zeggen en ik heb misschien bepaalde dingen onvolledig of verkeerd gezegd. Maar met deze denkwijze heb ik wel geprobeerd u een beeld te geven van hetgeen er kan schuilen achter de werkelijkheid, waarmee zo'n gastspreker probeert u te benaderen. Of, zoals de clown zei: "Vallen lijkt gemakkelijk. Maar als je het goed wilt doen is het een hele kunst."

Ik hoop dat mijn smak niet al te hard is geweest en dat ik u enkele denkbeelden heb mogen geven, die u later misschien nog eens zelf een keer op uw eigen wijze wilt vervolgen. In ieder geval neem ik nu afscheid en dank u voor uw aandacht.

DE GASTSPREKER

Leven is eeuwigheid. Eeuwigheid is een illusie van de tijd die versterft bij het ontwaken in de werkelijkheid. Leven is de droom die mij voortdrijft. Maar in wezen is de mens alleen zelve het lot, dat zonder dat hij het wil beseffen, hem voortjaagt langs wegen, die niet bestaan.

Leven is een vibratie die eindeloos is. Je kunt haar soms meten in de tijd. Maar waar de tijd ophoudt is het leven nog steeds. Niet meer geuit in trilling maar slechts een ogenblik naklinkende alsof een snaar van een citer toch nog even nazingt, terwijl instrument en zanger zwijgen.

Wanneer je aan het einde komt van een menselijk leven, dan kijk je terug naar je daden en je zegt: "Dit ben ik geweest." En als je naar een andere wereld gaat en dan kijkt naar je daden zeg je: "Ben ik dat geweest?" Kom je tot de rust en kijk je vandaar uit naar je daden in alle werelden, dan zeg je: "Zo ben ik."

Dit is het vreemde veranderen, dat toch altijd gelijk blijft. Dit is een lied, dat geen klank en geen woorden kent. Dit is het leven en de wereld, waarin het geleefd wordt.

Hoog torenen bouwwerken uit naar de hemels met daken aanduidende hoeveel werelden er wel niet zijn. Maar hoe kunnen er veel werelden zijn als er maar één gebouw staat?

Leven en menszijn; ze zijn van die wonderlijke zaken in een wereld waarin je je krachten voortdurend weer meet met de elementen en met je medeschepselen. Maar bestaan ze wel?

Hij, die de slang overwint, hij is in dit gebeuren niet meer dan een klein stukje snijwerk op één post onder één dak van vele daken.

Rondreizen op de wereld zoals ik het heb gedaan, is trekken van stad naar stad, van dorp naar dorp. Ademen in de natuur en spreken uit zaken die je niet begrijpt. En wanneer je het samenvoegt spelt het maar één waarheid: die wereld was ik. Want al wat ik heb gezien berust in mij. Al wat ik heb gesproken leeft in mij. En al wat het betekende wordt nu door mij beseft.

Een mens en zijn wereld soms versmelten ze met een beker wijn, met het gelach van een vrouw, met de klanken van een instrument. Voor een kort ogenblik schijnt je wereld te exploderen. Wat ze over laat is een vage herinnering en een geluk of een vrede, die je niet omschrijven kunt.

Onze wereld bouwen wij uit ons begeren. Onze demonen scheppen wij uit onze angst. Onze hemelwerelden construeren wij uit onze verlangens. En dan zeggen we: Dit is de kosmos. Ik zeg u: Er is even veel kosmos in één parelende beker wijn, als in al die denkbeelden in een heel mensenleven.

Ik heb geleefd. En wanneer de tijd komt zal ik nog eenmaal leven. Ik heb gezongen en wanneer de tijd komt, zal ik nog eenmaal zingen.

Mijn lied was een lied van het leven. Mijn lied zal een lied van het levende zijn.

Gij allen, gij luistert naar woorden. Gij drinkt wat krachten en zegt: Zou dit werkelijk zijn?

Het is een droom. Want de woorden verwaaien in de wind van de tijd. De krachten versmelten met de krachten die je je eigene noemt en de ijtheid, die voorbij gaat laat je achter zoals je was. Iets anders misschien, iets rijker en soms iets armer.

De wereld heeft ons, wanneer wij er leven, geketend. Wij zijn de slaven van onze wereld; zij bepaalt het ritme waarin wij gaan. Zij zegt ons wat dag en wat nacht is. Zij zegt ons dat wij moeten strijden en sterven, zoals zij het is die ons roept tot de geboorte en tot het leven. Toch is de wereld niet onze vijand.

De wereld is het onbestemde. Het onbestemde, waaruit wij beeldhouwen tot wij gevonden hebben wat wij leven noemen.

De wereld is de vaagheid, het raadsel, waarin wij onze goden griffen en de echo, waarin wij ons eigen wezen steeds weer weerkaatst weten.

Dromen wij of waken wij? Wij dromen onszelf en als wij voor een ogenblik wakker schrikken zijn we één met onze wereld.

Onze woorden, ook die welke wij spreken tot onszelf, ze zijn de sprookjes waarin een kind de verschrikking en de zekerheid zoekt, die het anders meent te moeten ontberen. Daarachter ligt een zekerheid en een kracht, een wezen en een sterkte die wij aanvaarden als kinderen, maar niet beseffen.

Soms sterft een deel van onze wereld. Soms gaat een deel van onze wereld ten gronde. En toch dansen we terwijl het vuur het overblijfsel verteert, alsof de dood smart is, maar het vergaan van de dood vreugde.

We strooien de as van de werkelijkheid uit op de rivier van de tijd en zeggen: vaarwel werkelijkheid. Niet beseffende dat de rivier alleen kan stromen, wanneer de werkelijkheid haar landschap en de waarheid van het zijn haar bron is.

Wij zijn. Of wij geboren worden, leven of sterven; of wij dolen door werelden en sferen of opgaan: wij zijn. En het zijn is datgene, waaruit onze wereld geboren wordt. Het zijn is de illusie die wij bouwen omtrent onszelf. Maar bovenal is het de waarheid waarop onze werkelijkheid gegrondvest is.

Het leven is een schimmenspel. Eén kleine verandering en de koelie van zo-even is plotseling de edele vorst. Een tweede voorbijgang en de vorst is een wenende vrouw. Een derde voorbijgang en een tijger sluipt door het oerwoud.

Van vorm tot vorm tot vorm veranderen wij in wat wij schijnen. Maar we kunnen niet veranderen wat wij zijn. In de gang van de tijd bouwen we een geheel drama. Maar het drama wordt door één persoon gespeeld, door dat wat wij zijn. Het Zijnde is het belangrijkste; al het

andere spel.

Wij dromen dat wij Sita verliezen. Wij dromen dat de vorst van de apen ons te hulp komt. Wij dromen dat Hanuman, bijna verslagen, toch slaagt. Maar wij zijn onszelf, Sita, de vorst van de apen Hanuman; wij zijn het gebeuren en de veldslag en wij zijn het landschap waarin het gebeurt.

Het is moeilijk om duidelijk te maken wat "zijn" is. Het is bijna onmogelijk een mens te zeggen wat wereld betekent. Als je een mens zegt wat hij is, Kracht, Zijn, zonder meer, dan aarzelt hij en keert bedremmeld terug naar de vormen die hij zijn eigen noemt.

Maar is de edelsteen een edelsteen wanneer ze niet levend het licht weerkaatst? Is een plant een plant wanneer ze zich niet rekken kan naar de zon? Wanneer ze niet drinken van de dauw? Wanneer ze zich niet voeden kan vanuit de aarde? Die dingen aanvaardt ge. Hoe kunt gij zijn door alle tijd wanneer ge niet méér zijt dan de tijd?

Hoe is het mogelijk dat uw besef wandelt door vele werelden; strompelt door vele schijnbare hellen, worstelt en stijgt; incarneert of valt, wanneer niet dit alles deel is van wat je bent?

Eén kracht verenigt alle krachten. Wegen heeft de Grote Prins aangegeven toen Hij voor een ogenblik rustte in het Nirwana. Maar kon Hij de wereld veranderen? Neen, alleen Zijn wereld.

Zeker, Hij kon Mara zien en verslaan. Maar hebben anderen Mara gezien? Hebben anderen zijn dochteren zien dansen? Zijn legers zien sneven?

Het was de wereld van de Verlichte. Van Hem, die verlicht zou worden omdat Hij besepte, dat de wereld slechts een droom is die voortkomt uit jezelf en dat daarachter een eeuwigheid schuilt, die de dromen van de tijd weerkaatsen»

Licht ben je, mens.

Licht ben je, geest.

Licht is de ziel. Licht is het Al. En Licht is de kracht die slechts uit zich ooit het Licht versluieren kan.

Leef je droom. Worstel in je wereld, maar verlies de hoop niet.

Strijdt. Ga ten onder of overwin. Maar vergeet niet dat dit niet de waarheid is van het leven, maar alleen de schijn van je wereld.

Zoek diep in jezelf, mens, en je vindt de kracht waarmee je je wereld vorm geeft. Wie zijn wereld vorm geeft, beheerst haar. Wie haar beheerst, deze, die hij zijn wereld noemde, hij verandert de droom in het gebeuren dat het tijdloze uitbeeldt en gelijktijdig is.

Voor een korte flard van uw tijd hoort gij mij aan. Maar dit is eeuwig, tijdloos, onveranderlijk. Ge zult heengaan en leven in uw droom die gij wereld noemt. Uw wereld zal u bedreigen en gij zult die wereld, soms overwinnen. Maar de werkelijkheid verandert niet. De verbondenheid van de werkelijkheid verandert niet.

Daar, waar krachten elkaar aanvullen zijn zij in wezen één. En niets zal ze scheiden, want dat is de werkelijkheid buiten de tijd. Tijd en wereld kunnen niet anders doen dan delen van die werkelijkheid weerkaatsen op duizend verschillende wijzen. Daarom zijt gij vrij; ook wanneer gij u gevangen waant. De gevangene van uw wereld en van hetgeen gij nu zijt.

De Kracht is mij, omdat ik ze besef. Die kracht is de uwe, wanneer gij dit beseft. Vol als de druiven aan de rank hangen de trossen van onze gedachten. Koppig als de wijn is de droom van het leven. Maar het is de zon van de tijdloosheid, waarin de druiven rijpen, waarin de wijn gist en waaruit de liederen geboren worden, die wij 's avonds zingen wanneer de wijn fonkelt en de droom zacht wordt.

Onze geesten, onze zielen beroeren elkaar voor een ogenblik. De kracht die altijd is, zal haar flitsen doen spelen in de wereld die ge droomt. In het Ik, dat gij nog niet kent en in de werkelijkheid, waarin alle dingen verbonden zijn. Gij leerlingen van het vluchtige ogenblik, gij vluchtelingen in de tijd, dit is het wat ons verbindt. Dit is het waardoor wij sterk zullen zijn.

Vreest niet, aarzel niet. Zolang uw droom u regeert, wees uzelf. Opdat uw wereld u niet verloochene.

Weest de Kracht die in u schuilt, opdat uw droom u niet overmeestere. Zoek in u de tijdloze

vrede die in u woont; de kern van Al wat ge ooit zult zijn of geweest bent in elke wereld en elke ontmoeting waarvan ge droomt.

Moge de grenzen voor u geslecht worden. Moge de ogen zich sluiten, opdat de ziel leert zien. Moge het ons gegeven zijn, wat ons vereent te beseffen temidden van de dromen, die ons scheiden.

Licht op uw pad.